

JOVEN- CATA- TUT LANA

30
cts.

J

L'èxit dels receptors "BELL"
és la delícia de la llar

Els receptors BELL són fabricats per la « Western Electric », quines fàbriques als Estats Units reuneixen més de 50.000 obrers. Considerada com la primera organització industrial radiotelefònica del món.

Examineu els receptors BELL i us convencereu que són uns aparells mestres en la perfecció, i si els proveu us meravellareu dels seus grans resultats, rebent els concerts de tot Europa. Funcionen sense acumuladors, van amb pila seca Radio LOT de mínim consum i gran resistència.

EXPOSICIÓ I VENDA:

SUPREMA

PELAI, 56

(davant l'estació de Sarrià)

BARCELONA

DIVAGACIONS SETMANALS

La trinitat simbòlica de les muntanyes

Catalunya, la rocosa i abrupta vora mar, té, com el lema de la institució gloriosa, una bella trinitat, corresponent a la de pàtria, fe i amor. Representa, en aquest país on la naturalesa és tan bella, l'equilibri una mica pan-teista de les concrecions teològals amb el païsatge: la divina trinitat de muntanyes del Canigó, el Montseny i Montserrat.

El Canigó, congesta regalada, cimal preeminent, terra de fades i fallaires, monjos, guerrers i pastors, blanca de neu i verd d'abets, ressonant en cada gorga, en cada vall dels vents del pic de tretzevents, i de cent estrofes racials, escenari de lluites amb serraïns on la primera llibertat fou guanyada.

El Canigó, cimal preeminent de la pàtria!

El Montseny: de vessants maraglines, bosquíries atapeïdes i gemats pradells que el sol ponent torna una gran morada piràmide de fina ametista; cingles espadats, obagues de

castanyers i esquellejants remades. Mont del seny, que és la més ponderada amor de les coses, l'amor patriarcal dels hereus d'euga blanca i les pubilles engiponades de vellut; Mont del seny, on els facinerosos saben estimar caballerosament, amb una amor de llei tan generosa com la d'En Serrallonga a la seva capitana, mont del seny.

I Montserrat, muntanya sagrada: en cada penyal un piadós record, una ascètica cella covada en l'espluga de la roca viva.

Caminals de Calvari, estacions de via-cruïcis, coves de Sants, cim inaccessibles; remoreig de salms, pregàries de nuvis, goig d'escolania; runes de gòtics claustres, primeres pedres d'altars; records de comtes, de princeses i d'abads mitrats. Perfum de cera de les promences, aroma de vells miracles acomplerts.

I amunt, en l'últim graó, més alt que la darrera ermita, la roca encara inaccessible dreçada com un pal, on, com un nou miracle de voluntat, onejava, vermella i groga, la flor Sagrada.

ÈNRIC D'ALBERTY

AVIS ALS NOSTRES LECTORS:

Al número passat, per causes estranyes a la voluntat nostra, ens veiérem obligats, a darrera hora, suprimir la portada que hi teníem destinada, havent de publicar la que pertocava sortir al número d'aquesta setmana.

LA REDACCIÓ

El senyor Canons i la senyora Marieta

Un escriptor lligat amb mi per vincles ben cars, sostenia no fa gaire en un article publicat sobre les planes de «La Publicitat», aquesta tesi: «Si no hi hagués tantes senyores Marietes, no hi hauria tants senyors Canons». Pocs dies després, un lector o, potser una lectora, va girar la frase: «Si no hi hagués tants senyors Canons, no hi hauria tantes senyores Marietes».

Vetací plantejat el problema. Qui fa malbé a qui? És la senyora Marieta la qui crea el pobre senyor Canons, personatge egoista, vàlent amb el feble, servil amb el fort, o bé és el senyor Canons el que forma l'esperit de la senyora Marieta, afectuosa sense ales, casolana sense art, honesta sense gràcia?

Aquells que tenen una concepció literal de l'autoritat del pare de família i que l'imaginem com un dèspota capaç de faisonar al seu albir l'ànima dels seus sotmesos, és de llei que atribueixin totes les culpes al senyor Canons. De la mateixa manera, tots els qui creuen que sota el govern nominal dels homes són les dones les qui governen, és just que es decantin a atribuir a la senyora Marieta la responsabilitat de les febleses del senyor Canons. Els homes exclamaran: «Oh, si les dones no fossin tan pussilànimes, si en el moment crític en que per força un hom dubta, no vinguessin elles a repenjar-se de la balança de l'egoisme familiar entès de la manera més prosàica, més mesquina i més directa!...» Les dones replicaran: «Fem el què hem vist fer; el nostre pare ens ha ensenyat a malfiar-nos de tots els romanticismes, a tocar de peus a terra; altrament, si el nostre marit no ha estat un heroi, ni tant sols un home íntegre, si no ha agafat mai les coses a la valenta, no ha estat pas pels nostres gemecs; ha estat perquè no n'és de mena...»

Les dues veus semblen talment que tinguin raó. I, baldament contradictòries, què ens és segura que no la tinguin? És possible que, en el fons, la culpa sigui compartida pels dos sexes d'una manera si fa no fa igual. Jo, almenys, després de pensar-hi llargament, no gosaria atribuir més culpa a l'un que a l'altre. L'un és com és, perquè l'altre és com és i no és possible humanament d'esbrinar quin tipu s'ha endurit primer en el curs dels segles: si el de la senyora Marieta o el del senyor Canons. És evident, en canvi, que si alterem un dels tipus l'altre s'alterarà immediatament. L'home que, en potència, és un senyor Canons, sol casar-se amb una noia que, en potència, és una senyora Marieta. En els casos—rars—en què el senyor Canons es casa amb una noia irreductible al tipu de senyora Marieta, o viceversa, s'esdevé la tragèdia.

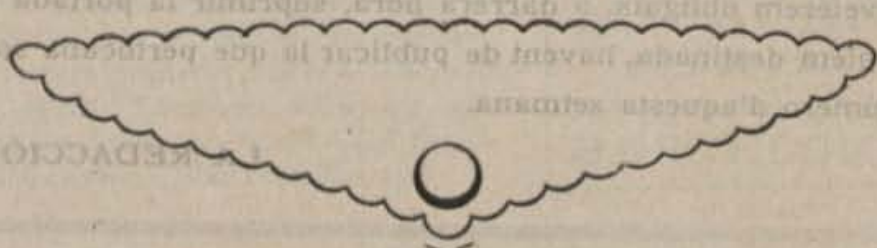
Alguns alemanys admiren la intel·ligència i la gràcia de la dona francesa fins al punt de creure que és ella la veritable autora de l'espendor de França. «Ah, diuen, si nosaltres teníem una dona com la francesa!» Cada cop que he sentit retreure aquest parer, no he pogut estar-me de protestar. Al meu entendre, les dones franceses són tot el que són per què llurs companys realitzen. Si, reproduint la fàbula del rapte de les Sàbines, els mascles alemanys s'unien amb les femelles franceses, no dubteu que aquestes deixarien aviat d'ésser el conjunt de gràcies i desgràcies que constitueixen llur encís present.

Les dones americanes solen ésser capritxoses, malgastadores, despòtiques. Llurs marits, tendres, complaents, treballadors—i una mica contraris a la llei seca. Modifiqueu qualsevol dels dos tipus i l'altre no podrà subsistir.

La reforma del nostre tipu mitjà de matrimoni ha d'ésser iniciat a base d'una doble ofensiva contra el senyor Canons i contra la senyora Marieta.

CARLES SOLDEVILA

REDACCIÓ

LA PALESTINA

II

Ultra l'atractiu religiós que esmentàvem l'altre dia que la Palestina té per tot cristià que ha begut els ensenyaments bíblics amb la llet materna, té encara un altre aspecte que el fa interessant al turista i a tothom que sap apreciar degudament les belleses típiques de les contrades; és l'atractiu de seu tarannà oriental.

Palestina és a l'Orient i conté resumides en el seu sí totes les gràcies d'aquest Orient lluminós i fecund. Escolteu el què en diu un escriptor que ha ben penetrat fins els plecs més íntims de l'ànima oriental, malgrat de no copsar la bellesa de la religió: «O natura! beutat, gràcia inefable de les ciutats d'Orient, paisatges canvians de la vida, espectacle de les més belles races humanes, costums, barques, navilis que travessen les ondes atzurades; com hom podrà pintar la impressió que causeu a tot cor somniador, i que sou no obstant la realitat d'un sentiment previst? Hom ha llegit ja tot això en els llibres, hom ho ha admirat en les teles, però ço que més sorprèn

avui en dia és trobar-ho encara corresponent a la idea que hom se n'havia format» (1).

Es veritat, per a nosaltres que estem acostumats a la monotonia de la civilització occidental, canviant tots els dies segons el caprici de la moda, és un plaer contemplar en aquests pobles la força de les tradicions ancestrals gelosament servades malgrat les onades de civilització exòtica que en el decurs de temps s'hi ha pretès introduir debades.

Potser hom podrà trobar en altres indrets paisatges de la natura més plaents, ciutats més rialleres, habitants més civilitzats, però on trobarà aquests paisatges segellats amb el record tan fortament com aquí a l'Orient, com a la Palestina, aquestes ciutats blanquinoses d'infantesa perenne, i aquests habitants del desert que no han canviat per res les seves habituds dels temps dels patriarques ençà?

De mica en mica anirem descobrint en els replers d'aquest Orient clar i enigmàtic, fecund i avariós, primitiu i d'actualitat, la seva veritable fisonomia, per tal que hom pugui formar-se'n un concepte cabal i des d'ara apreciï ço que té de bo i blasmi ço que té de vituperable, que de tot hi ha aquí com a tot arreu

ARA

(1) «Voyage en Orient»; Gérard de Nerval. Prefaci de Teòfil Gautier.

PETITES PROSES

Moreneta

Salve! Mare amantíssima de Catalunya! Jo voldria dir-vos en aquestes pobres ratlles meves tot el que el meu cor sent per Vós. Jo voldria cantar l'excelsitud de que està revestida vostra Imatge, però ai! que ni sóc el suficient gran per a ordenar les paraules i fer-ne eixir una prosa suficientment formosa, ni ma eixuta pensa pot capir-les.

Accepteu, doncs, la fervorosa adhesió meua, com veniu acceptant la de tots els que porten en ses venes la roja sang catalana, i vetlleu des d'aqueix cim de la muntanya miraculosa, orgull i joia de Catalunya, per la terra que a vostres peus treballa orgullosa, i més orgullosa encara de tenir-vos per Regina.

Jo, que he romangut per les serralades del bell Montserrat, i que he viscut el magne silenci que l'embolcalla, estic freturós de tornar-hi. Vull—a no trigar, si Déu em do salut—rendir-vos altra vegada homenatge i assolir el més alt dels cims per a sentir el vèrtig i encomanar-me a Vós. Vull—si Ell ho vol—córrer per Vostra Santa muntanya com ho vàreig fer la primera vegada... i agenollar-me en Vostre monestir i besar fervorosament Vostra Mà i Vostra Roba...

Salve, Mare amantíssima de Catalunya! Quan Déu ha cridat al seu costat a la que em va donar per mare, jo vos imploro m'accepteu com a fill, entre els mils i mils de catalans que a vostre redós estan freturosos de trobar-se!

JOAN TRULLÀS RIERA

Aquest número ha passat per la censura militar

VIDA CATALANA

Que hi ha una notable i jove escola de pintura catalana és cosa certa i reconeguda. Només cal obrir amb certa constància certs magazines i periòdics més o menys artístics, francesos especialment, entre els estrangers, i veureu fins a quin punt tenen belligerança nostres compatriotes en l'art pictòric d'avui dia. És una tasca veritablement encoratjadora.

Això és el que té que fer perseverar als joves que es sentin artistes. El món intelligent, si valen, aviat els fitarà i els pendrà en consideració i estima. Una de les més nobles preocupacions que la joventut conscient pot tenir és l'ideal artístic: ell afina, diverteix i educa. No hi fa res que moltes vegades siguin incompresos: l'home s'ha de preocupar del present, pensar amb el passat i interessar-se vivament pel pervindre i sobre tot copçar el que hi ha, d'essencial en el present, en el passat i en el futur. Si una cosa té una valor no hi fa res que el que és accidental variï, el que hi hagi de perennal restarà.

L'exposició de novells que aquests dies han estat exposats a les «Galeríes Laietanes» ens ho confirma. El que en vida fou discutit apassionadament amb aquesta vida—ara que l'artista fa temps que ha traspassat i la seva persona no aixeca ja el seu vol polsaguera d'anècdotes quotidianes—ha estat elogiat i valorat desapassionadament. Com si la mort fos una gran aclaridora sols després de la mort generalment és fa justícia als genis.

Tots els grans ideals tenen grans enemics i grans envejosos. L'ideal, l'obra, l'actuació és el que val, les mesquineses i les passiones o passen o es fossilitzen. El que per anècdotes perd l'ideal, la fe o l'esperança és que és o un inconscient o un incomprensiu. Molts hi ha que creuen, però, que tenen una idea i que per aquest sol fet el món és seu. Per a fer obres grans s'ha de sofrir, de patir, voluntàriament, concientment. L'optimisme i la visió clara de la realitat han d'ésser els nostres concellers i guies, i en mig de les més grans contrarietats i adversitats ens hem de mostrar decidits, coratjosos i ardits. Aquell que perquè veu defallences, sofreix

contrarietats o té que lluitar simplement, apostada de les seves opinions i creences o no continua la seva tasca, el seu camí, més que un home és un «pobre home»; més que un jove és un jovincel dels que ara s'istilen.

J. M. BORONAT RECASENS

RECORDEM:

—La nova secció anònima de «La Veu de Catalunya» que segons ens han reportat és encarregada al nostre poeta Josep Carner. No podem menys que recomanar la seva lectura quotidianament als nostres lectors tan pel fons, com per la forma.

—L'exposició de pintures que Feliu Elies inaugurarà a les Galeries Dalmau el primer de maig.

—La bella tasca que l'Ateneu Enciclopèdic Popular fa organitzant cursos i conferències. Entre els primers són notables els que En Duran i Cañameres i En Bosc Gimpera han donat sobre temes interessants.

—La ferma voluntat de l'Agrupació Excursionista Júpiter de fer obra de cultura catalana organitzant actes lloabilíssims tan en els mitjans com per els fins.

—L'aportació catalana que «La Revista» fa de part d'un estudi d'Albert Thibaudet sobre el surrealisme.

—Amb motiu de la diada de Sant Jordi el prompte que la generalitat s'oblida de moltes coses.

—Algunes de les «Voladúries» que Zefir publica a «La Veu de Catalunya».

—La nova revista «Quatre coses» de contingut i forma interessant.

—La lectura que del seu llibre de poemes pròxim a publicar-se «La Companyia» féu a l'Ateneu Barcelonès el jove poeta Ramon Tor.

—Els dibuixos que En Cardunets té exposats a les Galeries Laietanes.

—L'editorial de «La Publicitat» titolat «El soment històric» que pot servir per ajudar en la demostració de moltes coses.

MARETA MIA!

A la Verge del Montserrat

Voldria en aquest moment
sapiguer polsà una lira,
per a cantar dolçament
a Vós per qui el cor sospira.
Sou Regina més formosa
que l'esclat del raig del sol;
vostra veu harmoniosa
guanya el cant del rossinyol.
Llum del Cel a dins dels ulls
hi teniu, Verge estimada,
són tan rossos vostres rulls
que vostra faç han daurada!
Sou molt més bella, Princesa,
que els estels del dematí,
vostre cor és tot dolcesa,
Mareta, pregueu per mi!...
Feu que ma ploma migrada
dicti un cant dolç com un bes,
que de Vós enamorada
n'he quedat, per sempre més.

CARME ALSINA

Prec a Nostra Dona de Montserrat

Moreneta gentil,
dolça Verge bruna,
amorosa Mare
dels catalans tots,
gireu vers nosaltres
vostres ulls formosos
i el cor enceneu-nos
en el vostre amor.
Protegiu la terra
d'on en sou Patrona
i des de la serra
fins a trenc de l'ona
feu que arreu ressoni
vostre Nom sagrat;
i quan el cor nostre
defallit es senti
pels treballs i lluites
del món i el pecat,
sia la senyera
que nostre esperit alci
la visió serena
del vostre serrat.

NESTER

JOVENTUT CATALANA

CANÇO DE LA MORENETA

Moreneta en sou,
és que el Sol vos toca,
és que us toca el Sol,
el Sol de la Glòria.
Moreneta en sou,
moreneta i rossa.

Angels d'ales d'or
vos farien ombra ;
Vós no en voleu, no,
voleu ser pastora,
tan sols per vetllar,
des d'un cim de roca,
vostre blanc remat
de viles i pobles.
Moreneta en sou,
moreneta i rossa.

MOSSÉN
JACINTO
VERDAGUER

Per besar-li els peus
Llobregat s'acosta,
i al veure'ls tan purs
s'atura en sa vora ;
besa el setial,
el besa i se'n torna.
Moreneta en sou,
moreneta i rossa.

Catalans, veniu,
Maria us enyora,
té el Sol per vestit,
el cel per corona,
per trono un mont d'or,
per cambra una glòria ;
veniu-la a adorar,
que els àngels no gosen.
Moreneta en sou,
moreneta i rossa.

La roca del "Gegant encantat"

Temps era temps, sota la muntanya retallada, vivia un poble primitiu, vestit de pells i asmat de pedra.

La suggestió de la muntanya que tenien al damunt, se'ls feia cada dia més irresistiblement viva. El riu abundant i sonor els vedava el pas. I cada dia la color dels cims, i el verd dels boixos i el filar i desfilar de les boirines, era un més bell encant.

Intentaren de passar el riu i fou endebades sempre. Un dia, però, un pontarró de brancs fou alçat sobre l'aigua. A la nit misteriosament desaparegué. I el pont nou que bastien de dia s'esfondrava a la nit.

Passaren anys i més anys, vestiren de llí i conegueren el ferro. Un pont més ferm fou alçat sobre el riu i passà la ventura dels altres. I el misteri de la desaparició els empenyia el desig de bastir-n'hi un altre.

La desaparició del pont, però, no era pas un misteri per tothom: Vivia al Montserrat un gegantàs tot sol que amava la soledat i allunyava la gent que s'hi acostava. El seu poder, però, minvava del tot a les primeres lluors del dia. Si mai el sobtès l'alba en ple camí fóra perdut per sempre. La nit li era amiga i li amagava els crims. De dia era en la seva cova cavilant maleses per la nit vinent.

Però després d'uns anys en vénen d'altres, i heu's ací que vingué sota el Montserrat un poble destre en totes les arts i en tota lluita. La seva esplendor fou causa de meravella pels pobles veïns. I la fama arribà a oïdes del gegant maligne. I una nit de lluna se'n volgué assegurar pels seus propis ulls. Se'n meravellà i se'n va irar tot-d'una. Destruí ponts i parts, palaus i cases. Féu runes de tot el més bell, i tan aqueferat estava que no es captingué de què invava la blava llum i altra llum més rossa s'acostava. I el sol vermell el trobà pels camins. I s'ofí una veu que ressonant li deia:

«Roman aquí, enemic del progrés, fins que el progrés t'alliberi.»

El gegant romangué immòvil. Al Montserrat hi havia un nou cimbal.

* * *

Passaren els anys i res no es mudava. A l'entrar cada nou segle el gegant encantat pren forma humana i pregunta:

«Senyor, l'humanitat avança, he arribat a la fi del meu turment?»

I la negativa ressona i rodola cingles avall. I tot roman quiet un altre segle. En el segle novè la muntanya era tota bonicor de treballs i de gestes.

Es feren castells i caminals perquè els petressin reis i bisbes. Hi havien dos monestirs

per refugi del caminant i el pelegrí que s'hi esquicia.

La primera nit del segle desè féu la mateixa pregunta i obtingué la mateixa resposta.

Vingueren tres segles de desolació. Es destruí l'edificat i fou restaurat més tard amb més esplendor encara. En arribar la nit del primer de gener de 1901 cregué arribat son alliberament. Veié que el tren pujava als cims i que continuament els invadia la gentada. Veié llums que mai havia vista. I meravelles que mai podia somniar-les.

I esperançat com mai, digué:

«Ara, Senyor, bé deu haver arribat la meua hora?»

I la negativa fou la de sempre.

* * *

Pelegrí o caminant, tu que vas al Montserrat per pietat o per dalit, no et descuidis de mirar des del camí de Sant Geroni el cim imponent del «gegant encantat», i si no fos demanar-te massa, no et descuidis de recordar la llegenda, potser inconeguda per tu, que acabo de contar-te.

▽ ▽ ▽

El cavall Bernat

En tota hora i en tot temps, el dimoni ha estat dimoni.

Avui se les heu amb el ric, demà amb el pobre, però sempre trafiqueja amb mal intent.

Un dia, lassat de furgar en un palau, se les emprengué contra un pobre llenyataire.

Baixava En Lari, com cada dia, el darrer feix de llenya a la vall.

A mig camí, el sobtà el trepig d'un cavall sobre les roques.

«Quin cavall deu ésser que sense estimbar-se corri pels cims? Quin cavaller deu ésser que un tal cavall cavalqui?»

I un home lleig, molt lleig, d'ulls petits i cara bruna, li digué:

«Això i molt més fa el meu cavall Bernat, bon home!»

En Lari, de veure'l, quedà astorat.

«Carregueu-lo—digué a En Lari—; de veure'l treballar si que us astorareu de veres.»

Entre tots dos el carregaren i l'amo li digué:

«Cavall Bernat, cavall Bernat, baixa la llenya al Llobregat.»

I el cavall galopà sobre les roques i en un dir Jesús deixà la carga al riu i retornà a cercar-ne d'altra. I havent-la baixat tota, desaparegueren cavall i cavaller. I En Lari, cavilós, intrigat, devallà fins al riu on hi trobà ben apilada la càrrega. Allí l'esperaven cavall i cavaller.

—Per poca cosa—digué el cavaller a En Lari—el meu cavall us faria sempre aquest camí d'avui.

—Quines condicions m'imposariu?

—Molt petites. Us deixaré deu anys una vegada al dia aquesta bèstia. Durant aquests anys vós cercareu un animal que pugui rellevar el meu. Si no el trobeu, us comprometeu a venir a casa meua i a ésser mon servent.

En Lari acceptà. Cada dia a l'hora de posta s'oïa la veu d'En Lari cridant:

«Cavall Bernat, cavall Bernat, baixa la llenya al Llobregat.»

I l'animal venia, es deixava carregar manya-gament, i en un cloure de parpelles era al riu. Amb tan bon ajudant En Lari arrebegava algun diner i va casar-se.

Enlleminit per la bona vida, trobà normal l'ajuda del cavall meravellós, i s'oblidà del tracte. Un dia que tornaven de rosari ell i la muller, se'ls aparegué el misteriós personatge.

En Lari es quedà lívid i ella s'esverà de debò. El cavaller, amb una veu punxant, li digué:

—Fa deu anys que tens el meu cavall a ton servei. Mai ha estat tardà ni rebel a la teua veu. Si abans que el sol es colgui no me'n trobes un d'igual, cal que em segueixis, segons el pactat.

—Torneu demà—digué En Lari—; no vindrà pas d'un dia.

—Avui és dins del tracte i demà ja no.

La muller, confiada, digué:

—El sol no és post encara. Quan sia post tindreu el cavall.

El cavaller rigué i digué amb sarcasme:
 —Creieu trobar en mitja hora el que no heu trobat en deu anys. Qui us el donarà?

—La Verge Maria.

I en dir això la muller, plena de fe i de confiança, clamà agenollada amb tota l'efusió del seu cor:

—Mare nostra del Montserrat, a Vós que mai hem oblidat en el rosari del vespre, vulgueu salvar-nos en aquest instant de perill.

Tot d'una en el cel s'obrí una clariana cegadora. S'oí un gran estrèpit i un enderrocament de roques. El matrimoni, esbalaït, caigué en terra. Després d'uns moments, ja retornats, no veieren enlloc el cavall ni el cavaller maligne. Però veieren al seu davant un gran cavall de pedra de proporcions gegantines dominant tota aquella part de serra.

Heu's ací la llegenda del cavall Bernat, la roca més famosa i vistenta de la santa muntanya. Ella ha estat sempre motiu de grans fantasies. La superstició més trivial i la més popularitzada de totes les que s'hi han bastit, és la de què si un home logra enfilars'hi i cavalcar en son cim si és home devindrà dona i si és dona tornarà home.

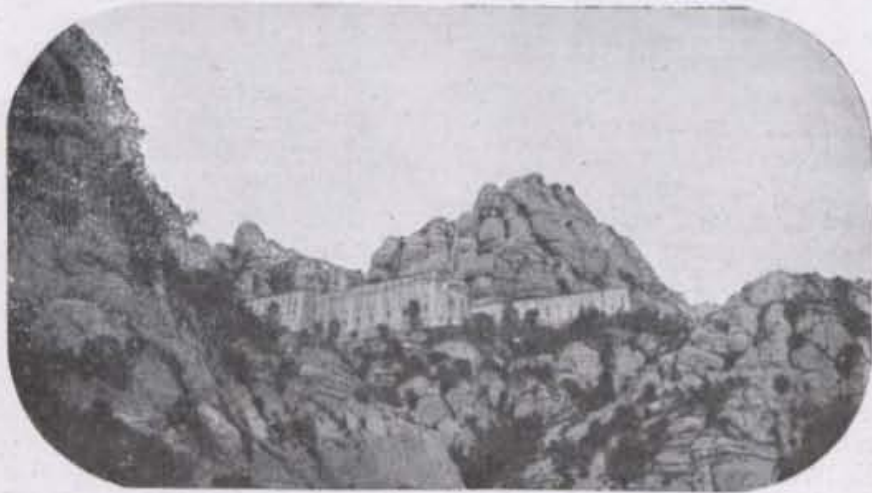
Però aviat veurem esvaïda aquesta fantasia absurda. El progrés farà accessible, un dia o altre, el cim del «cavall Bernat».

Com riuran llavors els que tranquil·lament hi prendran cafè, pensant en les ingènues fantasies dels seus passats!

Capella de la Cova on fou trobada la Verge de Montserrat.

(Reproducció d'un gravat antic)

MONTSERRAT

Al relleix d'unes cingleres com estol aixamenat
per la flaire de la vara de Jessé de Montserrat,
som vinguts, o Nostra Dona, de muntanya i de ciutat.

Cada Bisbe empunya el bàcul amb un aire de pastor;
cada poble va en seguici dels cap-pares i el rector;
cada barri dressa ufana la senyera de color.

Som vinguts, o Nostra Dona, a pregar-vos goriment,
Catalunya rau malmesa d'una manca de turment.
Cal un dia apocalíptic que desvetlli nostra gent.

Cal un vent de profecia que remogui el nostre cor.
Petjarà cada ú l'espasa enc que sigui tota d'or.
Els trofeus de la victòria seran fets de palma i llor.

Serà treta la sutzura de la parla natural.
Serà extesa una croada contra l'odi i contra el mal.
La gramalla del martiri santifica la destra.

Vostra mà sembla una fulla d'aquell bàlsem d'Orient.
Al besar-la deixa un tebi i devot reculliment,
car és feta a les besades de Jesús Omnipotent.

Vostra mà farà el miracle, enjoiada de rubins.
Una amor de nova mena que ens penetri cor endins
com una aura de marina que travessa un bosc de pins.

Serà l'aura benfactora d'una magna caritat.
Que rutilin de la posta els penyals del Montserrat.
Guaitarem de la muntanya el flameig petrificat.

El flameig de Catalunya que se'n pugui fet anhel.
En els rius i les fontanes cercarem el blau del cel.
I per una finestreta guaitarem el nostre estel.

GUERAU DE LIOST

M O N T S E R R A T

Arcades del primitiu Monestir

(Fot. Carcassona)

Prec íntim a la Verge de Montserrat

Si per cantar la bellesa
marçívola de la flor
amb tot i sa greu feblesa,
ma lira de poetessa
ha tingut un cant sonor,

per la gentil Sobirana
que des de l'alt Montserrat
avui un cant em demana,
jo, que soc tan catalana,
ma lira no hauré polsat?

Sí, Perla Montserratina,
mes no serà per cantar
tes gràcies, Verge divina,
que avui, Excelsa Regina,
un prec tan sols puc rimar.

O prec que ma lira canta
mentres el dicta mon cor,
puja la muntanya santa
i floreix com una planta
remorejant cançons d'or!

O dolça Verge Maria,
si el que sento pogués dir!
El prec que a Vós s'alçaria
la muntanya extremiria
dels meus llavis a l'eixir,

l'amor sublim a ma terra
va dictar-lo an el meu cor,
i així com l'eura s'aferra
a la roca de la serra,
així s'aferra eixa flor

a ma lira i li demana
que a Vós l'ajudi a arribar,
o Regina i Sobirana
de la terra catalana,
no la voldreu acceptar?

Deixeu-la florí amorosa
als vostres peus com present
d'un prec que el llavi no gosa
a dir, mes tremolosa
mon ànima us diu fervent,

que si alceu la vostra testa,
ovirareu en l'alt cim
com la flor de la ginesta
ha perdut son groc de festa
i en silenci es va marçint.

A la plana en la bellesa
del blat que es vincla ufanós,
veureu la rosella encesa
com presa de greu tristesa
té un color mig blanquinós.

Sols ens queda l'esperança
d'aquest cel de Montserrat
que en mig de tanta enyorança,
Vós sou l'Iris de bonansa
que ens ceixà la tempestat.

I el daurat ceptre que empenya
vostra mà amorosament,
és el cor de Catalunya,
com tants mals d'ella no allunya
qui l'ama ten tendrament?

O Regina i Sobirana
del bròu poble català,
no és mon cor sols qui ho demana
que el dolor que ens agermana
són molts cors que fa pregar.

La pregària fervorosa
d'un de tants cors senzills,
quina Mare, pietosa
com sou Vós i generosa
es fa sorda als precés dels fills?

Vostra petja immaculada
que en un jorn pogué esclafà
la serpent enverinada,
per sa filla més aimada
fé altre tant es negarà?

De tants mals, doncs, compadida
amb els vostres precés sublims,
retorneu de nou la vida
a eixa Pàtria, benèfica
per Vós des d'aquests bells cims!

PELEGRINACIÓ
ANDREUENCA
A
MONTSERRAT

⓪

Comiat al Reverendíssim Pare Abat i Comunitat. L'Il·lustríssim Bisbe de Solsona. Dr. Valentí Comelles, passant per davant de les banderes

⓪

Clausura de l'assamblea

⓪

Els pelegrins camí de la Santa Cova, cantant el Rosari

El tren que conduïa els pelegrins, al arribar a Monistrol

Amèrica Cardunets

Euda Solé

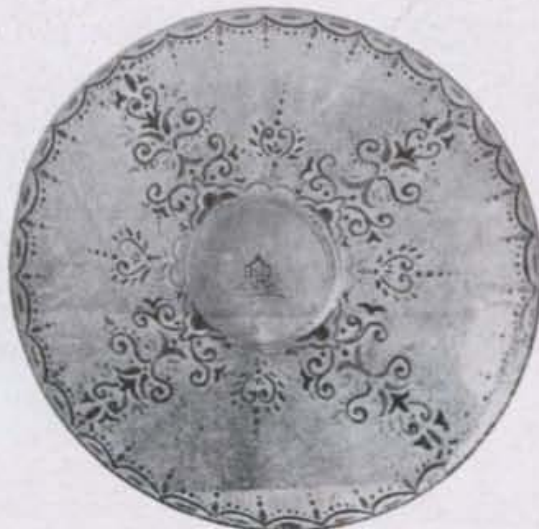
Núria Solé

L'EXPOSICIÓ
DE VIDRES ESMALTATS
DE
AMÈRICA CARDUNETS
I
EUDA I NURIA SOLE

Tres belles mostres de la col·lecció de vidres esmaltats que dissabte passat exposaren a les Ga-

leries Laietanes aquestes tres distingides artistes qual exposició ve obtenint un èxit remarcable.

**L'ACTUALITAT
CATALANA**

Les seccions d'infants dels C. B. Rafel Casanova, C. E. Barcelonès i C. C. de l'Orfeó Gracienc a la Font Groga, després de la conferència del senyor Albert Carsi sobre «La formació de les serres del Tibidabo i Pla de Barcelona», que tingué lloc el dia 19 del actual

(Fot. Joan Puig)

Un aspecte de les ballades celebrades diumenge passat a la Plaça d'En Prat de la Riba, de Sarrià

(Fot. Ens)

Nostres distingits amics Miquel Riu Escrivà i Angels Castanyes Saladrigas que el dia 23 del corrent, diada de Sant Jordi, contragueren matrimonial enllaç a l'Església Parroquial de Sant Cugat, d'aquesta ciutat

(Fot. Serra Beltràn)

L'Aplec a Santa Creu d'Olorde. — Aspecte de l'ermita i la cobla executora de les sardanes de l'Aplec a Santa Creu d'Olorde, el qual assolí la brillantor de tots els anys

(Fot. F. Planas)

Informació esportiva

L'equip del Júpiter que després del magnífic campionat, queda finalista.

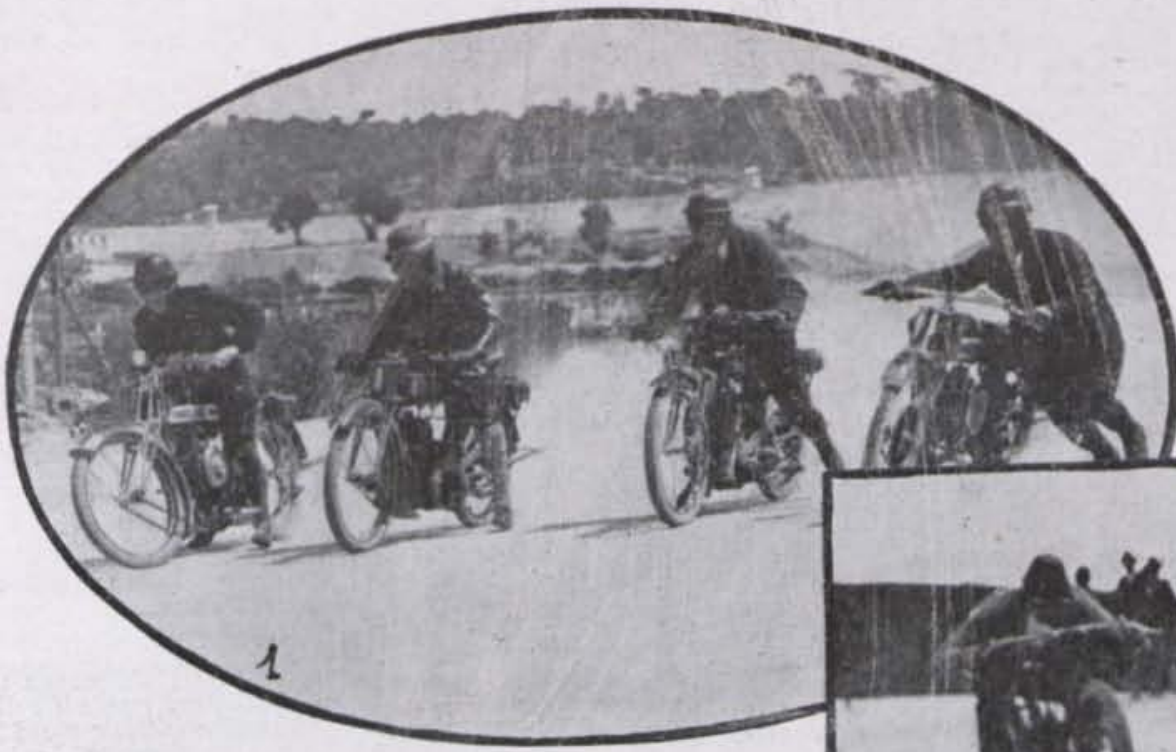
Un dels formidables xuts que tingué que parar el porter de la «Ferroviària».

Ibars, amb magnífic estil, allunya el perill en un «corner».

De's entrenaments a l'Autòdrom

Una de les sortides

Orús, en plena carrera

(Fotos. Serra Beltràn).

*L'equip de les
D. K. V.*

*Unes admiradores
de l'esport del motor,
que mai manquen en les nostres
carreres...*

FUTBOL

EL CAMPIONAT PENINSULAR

Entrebancs d'ordre purament particular impediren desplaçar-nos a Madrid, com en tots els partits celebrats pel Barcelona en aquest campionat hem fet, però no priva això, que imparcialment comentem el resultat del darrer diumenge, com una ensopegada incidental que no influirà en la marxa ascendent de l'equip blau-grana. I encara direm més. En l'aspecte tècnic i deportiu, ja l'esperàvem. El resultat de l'anterior partit a Les Corts, apart de tots els incidents que hi hagueren, no donava malauradament, una clara superioritat a l'equip d'aquí, que si bé mereixia la victòria, aquesta no podia passar de mínima, tenint en compte el desenrotlló del partit i la material inferioritat en que es trobava l'Atlètic, mancat d'En Triana, des del primer temps.

I no vol dir lo anteriorment exposat, que abonem l'actitud dels madrilenys, ni que els considerem superiors en terreny neutral a nostres jugadors, sinó que el Barcelona no donà el rendiment normal que pot esperar-se de dit equip.

Poc podem, millor dit, volem esclarir els fets escaiguts a Madrid.

Una sola ullada a la premsa madrilenya, basta per comprendre l'ambient arterament preparat en contra de nostres representants que amb tot i presentar-se a la lluita conscients del què Catalunya esperava d'ells, tingueren que socómbir davant les fineses i atencions (?) d'un públic i jugadors en un partit celebrat en terra estrangera, amb l'aggravant de tractar-se del públic madrileny, del que tan mals records guardem d'ell. (Encara recordem el memorable partit de desempat de semifinal del campionat de l'any passat, on el Barcelona en lluita amb l'Sporting de Gijon, pogué eixir-ne triomfant amb públic, àrbitre i equip en contra).

Tots sabem els malaurats incidents que en el camp de Les Corts obligaren al públic a una enèrgica i justificada protesta, i més malauradament encara, que aquesta fou aprofitada pels cronistes d'altres regions per a presentar a nostre públic i jugadors com a uns salvatges difícils de domenyar. Això junt amb les poques simpaties que compta el Barcelona fora de Catalunya, pel sol fet d'ésser nostre representant, motivaren un ambient que sens cap dubte perjudicà a nostre equip. I clara mostra d'això, és que amb tot i haver acabat la primera part amb el resultat favorable al Barcelona de un a zero, a la segona fou perdut aquest aventatge, perdent per dos gols, dels que val més no parlar-ne.

La fe màxima amb que lluitaren nostres representants, no bastà per contrarrestar l'handicap que per ells presentava el partit a Madrid, però no cal desesperar per aquest primer resultat desfavorable, puix pendants encara del partit de desempat que en terreny neutral té de celebrar-se el proper diumenge, les probabilitats es mantenen iguals que si no s'hagués celebrat cap partit.

I respecte a parcialitat i incidents de públic en aquest partit, ens reservem nostra opinió, puix considerem que la majoria de les voltes en què un públic es comporta arbitràriament, o és degut a la suggestió de la premsa i en aquest cas comença ja a ésser hora de que anem tots amb el cor a la mà,

o bé de les injustícies o ineptituds dels que dirigeixen el partit.

El primer gol de la tarda fou aconseguit per En Sagi, del Barcelona, empatant l'Atlètic per mitjà d'un cop franc tirat per En Palacios, logrant el mateix jugador el gol de la victòria quan mancaven 19 minuts per acabar.

***

En el grup B i com ja era fàcilment pronosticable, el triomf fou del Júpiter, que si bé no arrollà neta-ment a l'equip madrileny, mostrà una major superioritat en tècnica i coneixements de joc. L'empat de Madrid, però, donava ja un cert aventatge moral al Júpiter, que en terreny propi i públic acostumat pogué guanyar per dos gols a zero.

Ja tenim, doncs, un finalista, i encara que difícil, servem totes les confiances en que el Barcelona alcançarà també aital honor, donant una major glòria al futbol català, això mentre no surtin guanyadors finals nostres dos representants, que allavors podrà proclamar-se ben alta nostra classe futbolística.

El partit del Júpiter fou tot el que són els partits de campionat. Una gran nerviositat en amodós bàndols per imposar-se a la fi el millor.

***

A Vigo, el Celta empatà amb l'Arenas, amb tot i jugar en son camp, no poguent obtenir la victòria que l'hauria posat en igualtat de circumstàncies amb el definitiu finalista.

L'empat que en un suprem esforç obtingueren els bilbains, els posa ja de fet finalistes, que a Sevilla hauran de disputar el Barcelona o Atlètic de Madrid, segons guanyi l'un o altre en el partit de desempat, el títol.

I estudiant les probabilitats d'aquests equips, cal comptar amb un cert aventatge moral per l'Arenas, puix encara no ha perdut cap partit dels jugats, mentre el Barcelona i Atlètic compten amb derrotes en els seus respectius partits, però trobarà també l'equip bilbaí l'handicap del terreny dur, que afavorirà al contrincant que li pertoqui, especialment al Barcelona si aquest queda finalista.

Amb tot i ésser difícil pronosticar, en nostre concepte, Barcelona i Arenas es disputaran aquest any la superioritat futbolística espanyola.

***

ELS PARTITS AMISTOSOS

Interessants partits amistosos completaren la jornada del passat diumenge, essent els més disputats el de l'Espanyol-Boca Juniors, on l'Espanyol socómbí per un a zero, amb tot i la magistral actuació de son capità.

La manca d'espai ens priva donar extensa informació sobre el joc dels argentins, dels que parlarem quan hagin celebrat el segon partit, que tenen pendent amb l'equip que comana en Zamora.

L'Europa en partit amistós amb el Sans, rebé la inesperada palissa de 4 gols a 1, que no s'explica amb tot i la formidable classe de què està donant mostres el Sans.

L'equip Fantàstics del Barcelona, presentat com a reserva, fou derrotat per dos gols a zero, pel Centre d'Esports de Manresa, campió de segona categoria.

FEBER

De la diada de Sant Jordi

§ § §

*Una parada de roses
i clavells al carrer
del Bisbe.*

*La porta de la Catedral a dos quarts de dues de la tarda de la diada
de Sant Jordi*

(Fotos. Sagarra)

*Un aspecte de la «Floresta
Pearson» durant la fes-
ta que hi celebrà dilluns
de Pasqua el Foment de
la Sardana de Barcelona.*

(Fot. F. Ubiol)

Serà l'esperanto la llengua oficial de la ràdio?

Amb aquest mateix títol i en aquesta mateixa revista aparegué fa poc temps una nova molt interessant per a tots aquells que tenim aparell receptor d'emissores estrangeres i no entenem molta part de les recepcions, perquè no havem tingut possibilitat d'aprendre tota na sèrie d'idiomes que ens facilitessin entendre les emissores de tots els països. I observi's bé que els que ens trobem en aquest últim cas som la gran majoria.

Com no ha d'interessar-nos, doncs, la reunió tinguda pel «Radio Club Argentí», en la qual es tractà de l'adopció de l'Esperanto com a llengua internacional? Perquè és evident que el sensfilisme necessita urgentment un idioma internacional neutral i fàcil per a tots, condicions aquestes que reuneix l'Esperanto i per les quals ha merescut els favors en els següents fets remarcables.

L'«American Radio Relay League», importantíssima associació de ràdio-aficionats, adoptà ja l'Esperanto i ha obert cursos del mateix per als seus socis, exemple que segueix immediatament el «Club Radio-Tècnic» de Milà (Itàlia), després dels parlaments convincents del Dr. Filippetti i de l'enginyer senyor Plonskier.

En una reunió celebrada a Suïssa per 30 entitats de Ràdio, Telèfon i Telègraf, prengueren resolucions en pro de l'Esperanto.

Entre les diverses Ràdio-revistes que arreu del món treballen perquè aquest idioma sigui adoptat definitivament de la Ràdio, s'hi compten les següents: «Radio-amator», de Polònia; «Radio-Servo», de Suïssa, i «Experimental Wireless», d'Anglaterra. També «Radio Ciència Popular», de Madrid, publicà un curs, i no fa gaire a «Radio-Barcelona» aparegué un documentat article del Dr. Ramon Barto-

meu, elogiant l'aplicació de l'Esperanto a la Ràdio.

En l'esmentat llenguatge, demés, han estat ja radiades nombroses conferències i notícies d'interès, entre les quals s'hi compten l'important discurs del Rei d'Anglaterra a l'Exposició de Wembley, des de Londres, i els resultats de l'Olimpiada d'Esports d'Hivern celebrada fa poc a Schreiberhau, des de Leipzig.

Demés, són ja més de deu les emissores europees, alemanyes la majoria, que radien en Esperanto part del seu programa un dia o dos a la setmana o que donen cursos de dit llenguatge per Ràdio, segons veiem en el programa setmanal que publica «Heroldo de Esperanto». L'emissora de Moscou radia en Esperanto tot el programa de l'últim dia del mes. Hilversum, Londres i altres emissores també radien en l'esmentat idioma internacional de tant en tant, per no haver-ho inclòs encara com a programa fixe.

Sortosament, també els catalans col·laborem en aquesta manifestació internacional de progrés. A «Radio Barcelona» que, pel que es veu, tenen les portes obertes a tot el que significa cultura, manifestaren a una representació esperantista que els visità, que no tenen inconvenient en acceptar l'Esperanto, seguint

d'aital faisó el lloable exemple de llurs col·legues de l'estranger.

No fa suposar tot, doncs, que l'Esperanto, aqueix internacional idioma que inventà el savi metge i filòleg polonès Dr Zamenhof, serà molt aviat la llengua oficial de la Ràdio? Jo entenc que sí, perquè a l'ensem la seva adopció inclou ja un respecte absolut a tots els idiomes naturals.

ANGEL VALDEPEÑAS

CURIOSITATS DE LA RADIO

Els ràdio-oients no sols escolten la descripció del combat sinó que fins senten el soroll dels cops de puny. Aquests avenços de la ciència val més que no vinguin a Barcelona. Tot el més un combat humorístic entre els senyors Toresky i del Caño, no estaria malament

per *RADIÓFIL*

Una de les millors bobines per evitar pèrdues i a l'ensens ben fàcil de construir és la que en el gravat es representa anomenada *basinet weave* (teixit de cistell). Entre ses qualitats més importants té molt poca capacitat entre espïres, menys que les duolaterals i niu d'abelles, absència d'angles aguts en el fil, mal que pateixen altres bobinats corrents, s'aguanten fàcilment sense vernís subjectant-la amb fils de cosir i és sòlida, compacta i poc voluminosa. La resistència elèctrica dependrà naturalment del gruix del fil però com hem vist que tampoc convé posar-li massa gruixut per mor de la capacitat a terra i entre espïres, fixarem el gruix òptim a 6/10 de mil·límetre, fil recobert de dues capes de cotó.

El motllo per bobinar el fil es fa de la següent manera: sobre una planxeta de fusta o fibra d'uns 12 centímetres de costat, quadrada, i d'uns dos centímetres de gruix s'hi traça amb compàs un cercle de 5 centímetres de radi, ço és, 10 de diàmetre.

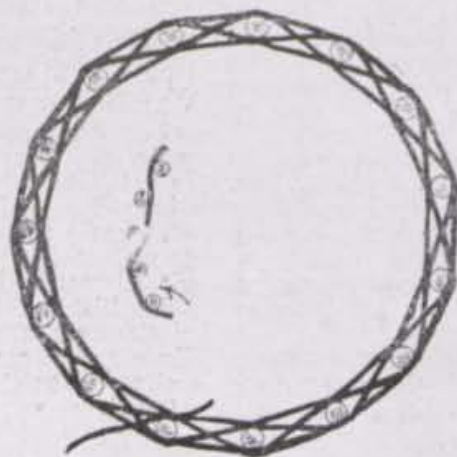
Aquest cercle es divideix per tanteig amb el compàs en 15 parts iguals o si hom vol es talviar-se el tanteig les divisions es poden fer amb el semicercle graduat, de 24 en 24 graus de cercle obtenint així els quinze punts espaiats regularment. En cada un d'aquests punts s'hi fa un forat d'un centímetre o més de fondària en el qual s'introdueix una punta de París que se li ha tallat la cabota o bé un llistonet de fusta ben cilíndric.

El diàmetre dels forats dependrà, naturalment, del gruix d'aquests llistonets o claus. Una bona mida és dos mil·límetres. Cal parar compte en fer els forats ben a plom.

Introduïts els claus o llistonets en sos forats corresponents formant una circumferència perfecta es comença el bobinat subjectant a un d'ells un cap del fil (deixant-ne un bon tros sobrer per connexions) i es va passant el fil per dar unt dos claus i per dessota altres dos alternativament tal com indica la figura de detall que hi ha al mig del gravat. Es va prosseguint així, amb compte de no equivocar-se i s'obtindrà un bobinat d'apariència igual al gravat. Quan està complert el número de voltes, es subjecta el cap del fil i es lliga el bobinat passant trossos de fil de cosir pels indrets on passen els llistons i lligant sobre l'entrecuament del bobinat. Quan està lligat a tot el volt es poden treure els llistons i la bobina s'aguantarà per si sola sense necessitat de cartró

o vernís. Pot ésser muntada sobre un peu de bobina niu d'abelles si es vol fer que sigui intercanviable o bé senzillament subjectada a la fusta de base de l'aparell amb dos llistonets d'ebonita o fusta si es vol fixa. També es pot col·locar en la placa d'ebonita del condensador variable que la sintonitza, manera aquesta d'obtenir connexions ben curtes.

Els valors de bobina que es necessiten per una longitud d'onda determinada depenen de la seva situació en el montatge i del valor del condensador variable. Posem per cas una bo-

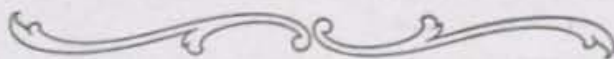

bina que hagi de rebre ones de 250 a 600 metres, longituds avui les més usades. Si és la bobina d'antena amb condensador en sèrie, i essent el condensador de 0'005 (valor el més corrent i convenient) haurà de tenir unes 45 voltes encara que en aquest cas depen molt de la llargada de l'antena.

Si el condensador està en paral·lel, sols 30 voltes. En el circuit de placa d'alta freqüència com a *self sintonitzada* amb el condensador en paral·lel 40 voltes. Per la reacció per acoplament (ticiler) de 20 a 70 voltes, depenent això del ben fet que estigui l'aparell ja que quan menys pèrdues té, menys reacció necessita.

Aquesta bobina pot també constituir un transformador d'alta freqüència. Per això, s'hi col·loca un paper fi damunt el bobinat i sobre aquest paper s'hi bobinen deu o vint voltes de fil 6/10 que es subjectarà col·locant-hi un altre paper damunt. Aquest bobinat és el primari. El número de voltes depèn de la selectivitat que s'exigeixi a l'aparell. Quant menys voltes, més selectiu però disminueix la potència.

En el proper article descriurem el montatge del transformador així constituït.

ANIVERSARI DEL FOMENT DE LA SARDANA DE BARCELONA

II

El dia 19 a la tarda, al Casal de la nostra música, l'«Orfeó Gracienc» i les cobles «Barcelona» i «Antiga Principal de La Bisbal» alternaren en l'execució d'un programa escullidíssim.

Obria el concert la magnífica composició que ha escrit Eduard Toldrà glossant les Danses de Vilanova. És una obra que no ens cansaríem mai d'oïr i que la cobla «Barcelona» sonà magistralment. Després seguiren sardanes de Pep Ventura-Pujol, Juanola, Serra, Balcells, Sanxo Marraco, Català, Juncà i Pujol. *Concepció*, d'En Juanola, *Nupcial*, d'En Balcells i *Albada*, d'En Català, eren donades en primera audició i dedicades al Foment de la Sardana. La que obtingué més èxit fou l'última, que hagué de bisar-se. També foren repetides *Cecília*, d'En Juncà, i *Esplendorosa*, d'En Pujol, aquesta darrera per a dues cobles.

L'«Orfeó Gracienc» executà en la segona part composicions de Balcells, Sanxo Marraco, Pérez Moya, Blanch (M.), Nicolau (*La mort de l'escolà*) i Morera. Foren dites dos cops *El maridet*, de Pérez Moya, i *La sembra*, d'En Morera. No cal dir que els ardis cantaires de Gràcia, sota la batuta del Mestre Balcells, es portaren dignament, com sempre.

En l'última part, la més complexa i brillant sens dubte, intervingueren tots els elements interpretadors. L'«Antiga Principal de La Bisbal» tocà *El que veié la lluna*, de J. Blanch, i *Carmeta*, d'En Garreta. L'«Orfeó Gracienc» ens féu oïr cinc sardanes corals: tres d'En Morera i les altres d'En Català i En Jordà. I, finalment, pel dit Orfeó, acompanyat per

la cobla «Barcelona», foren executades *Cantem la Pàtria*, d'En Català, *La Font de l'Albera*, d'En Morera, i *Sant Jordi triomfant*, de Josep M. Folch i Torres i Pujol; totes tres ho foren doblement. La primera, que s'estrenava, agradà molt. De *La Font de l'Albera* no cal parlar-ne després del que es digué d'ella en ésser estrenada.

L'obra d'En Pujol — que cada vegada ens apar més magnífica—fou dirigida a la repetició pel seu autor, i el públic l'escoltà a peu dret. I quan la cobla vorejava la melodia d'una nostra cançó popular, eren oportunitatíssims aquells aplaudiments dels auditors!

La festa acabà vessant nostres cors de joia.

I ara, amics del Foment a lluitar una altra anyada! Que eternament, en arribar l'abril amb perfum de roses i amb els dies clars, arribin també les vostres festes commemorant la naixença de l'entitat capdavantera en el conren de nostra dansa i en sa dignificació i glorificació!

D.

També el «Foment Sardanístic Andrenenc» ha celebrat aquest mes les festes del seu tercer aniversari. Dissabte dia 18, a la nit, tingué lloc un lloç al «Foment Regional», al qual assistiren uns 110 comensals. Després es tocaren sardanes de concert i per a dansar, per la cobla «Barcelona».

L'endemà a la tarda es celebrà cam d'esports de «Rugby Club Sant Andreu» un festival a càrrec de l'Esbart Folk-lore de Catalunya, dirigit per J. Rigall i les cobles «Cathalònia» i «La Selvatana» de Cassà de la Selva.

I al vespre ballada al «Foment Regional» per la cobla «La Selvatana».

No cal dir com en som satisfets.

Primer Concurs de JOVENTUT CATALANA

La Direcció de JOVENTUT CATALANA afanyosa d'estimular la col·laboració fotogràfica dels seus innumbrables lectors, amants d'aquesta branca d'art d'avui dia, ha obert un CONCURS per tal de premiar la col·lecció de 6 FOTOGRAFIES DE VISTES GENERALS D'ERMITES DE CATALUNYA, els concursants del qual s'hauran d'atendre a les BASES següents:

1.ª Les fotografies que es presentin a concurs hauran de tenir un tamany mínim de 9x12 o màxim de 18x24, directes o ampliades.

2.ª Hauran d'ésser presentades sobre paper *partout* i enganxades sobre cartolina.

3.ª Totes les fotografies s'hauran de trametre degudament embalades al Secretari del Jurat, a la Redacció de JOVENTUT CATALANA, Consell de Cent, 261, principal, 2.ª, havent de portar escrites al dors de les mateixes les referències necessàries i en lloc visible la signatura de l'autor.

4.ª Les fotografies premiades quedaran de propietat de JOVENTUT CATALANA, venint obligats els autors premiats a no reproduir les mateixes a cap altra publicació. Pel contrari, seran publicades a les planes de JOVENTUT CATALANA juntament amb els retrats de sos autors.

5.ª El plaç d'admissió finirà el 31 de juliol pròxim; passats quinze dies es publicarà el veredict.

6.ª Les fotografies no premiades seran tornades als seus autors, els quals si dintre un mes després del veredict no les han reclamades, perdran tot dret a reclamació.

FORMEN EL JURAT

President.—Rafel Garriga, enginyer i director de la revista *El Progreso Fotográfico*.

Secretari.—Ramon Rierola.

Vocals.—Jacint Rifà, Ricard Carcassona i el director de JOVENTUT CATALANA.

Barcelona, abril de 1925.

PREMIS

Primer	200 pessetes
Segon	150 »
Tercer	100 »
Quart	75 »
Cinquè	50 »
Sisè	25 »
Setè	20 »

DE LISBOA ESTANT

EL PAS DE LA GRAN DIVA

Dolça Catalunya,
Pàtria del meu cor.

La vasta sala del Sant Lluís presenta l'aspecte imponent de les grans solemnitats. Vessa la llum armònicament distribuïda i per corredors i escales els amadors de l'art s'afanyen a ocupar els seus llocs. Entre sedes i velluts lluen elegants feminitats sos braços en una nuditat adorable. L'auditori és, realment, selectíssim.

Sona un timbre. La llum de la sala es vela i les converses van apagant-se. Senzilla i magna alhora, la figura de la nostra Barrientos apareix a l'escenari.

El públic li ofrena un sorollós homenatge i la testa de la gran diva s'inclina respectuosament i gentil. Hi ha un silenci religiós. Moments després, l'art insuperable de la divina cantatriu catalana s'imposa a l'auditori i es repeteixen les demostracions d'entusiasme. L'eminent pianista Tomàs Teran, que l'acompanya recull també el premi als seus mèrits.

En el segon i darrer concert, Maria Barrientos se'ns ha mostrat excelsa. Com vàrem delectar-nos sentint-li primer «La Pastoretta», i després les estrofes planyívoles de «L'Emigrant»!

Com deien veritat aquelles notes, i amb quin sentiment, amb quina puresa artística, amb quina força d'expressió sortien del fons de l'ànima, i com es comunicaven fins a fer espurnejar els ulls d'una emoció nobilíssima,

lluny de la terra amada i enyorada i entre gent de parer diversa! Són moments inoblidables que cal d'haver viscut per poder-ne capir tota la llur grandesa.

I era en aquell mateix saló que tot just pel gener passat, que sota la batuta màgica de l'il·lustre mestre català, Lamote de Grignon, la Simfònica Portuguesa ens feia fruitir selectes i exquisides composicions dels mestres més celebrats de Catalunya: Lamote de Grignon, Morera, Nicolau, Garreta, fent costat als més eminents noms estrangers, i amb la Barrientos i Teran, al malaguanyat Granados, Albeniz, Vives, Alió...

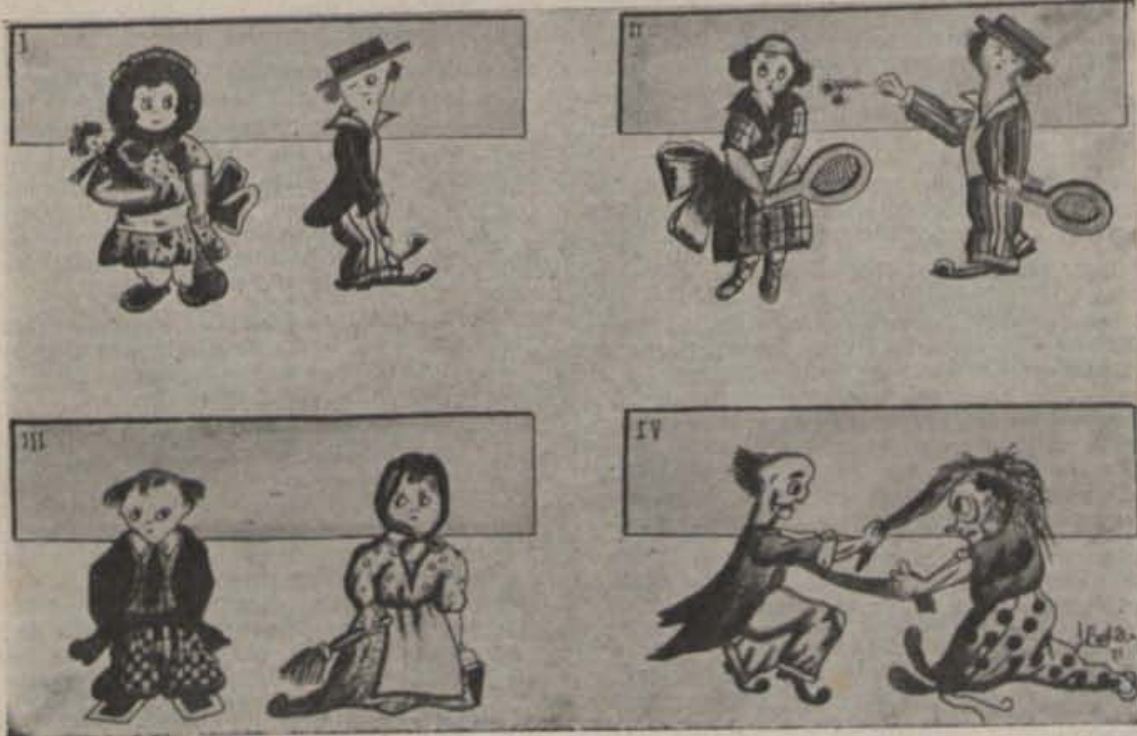
Com seria possible descriure si no fos amb música de paraules, la intensa emoció, el goig, l'alegria i l'entusiasme de tot el que hi ha de més íntim en el nostre ser, quan els 80 professors de la Simfònica varen fer-nos sentir les notes pastorils de la preciosa sardana d'En Morera «A la plaça», executada magistralment i ovacionada al final, fins obligar al mestre Lamote a bisar-la.

Que bells i deliciosos moments ens recordava que el temps mai podrà borrar!

Lloats siguin els noms insignes d'aquestes dues celebritats catalanes que així saben honrar a Catalunya en llur pas per terres estrangeres!

Per elles, han pogut arribar fins a nosaltres perfums deliciosos dels nostres plans i de les nostres muntanyes que han fet reviure més intensament en el nostre esperit, la flama inextingible del sant amor a la pàtria, amb noves alenades d'aires puríssims. OCTAVI RIBAS
Lisboa, abril de 1925.

LES ESTACIONS DE LA VIDA, per Josep Batlle

I. Primavera. - II. Estiu. - III. Tardor. - IV. Hivern.

PREGUNTES I RESPOSTES

En aquesta secció publicarem totes aquelles preguntes que ens vénen dels nostres cars llegidors, ja siguin de caràcter històric, literari, artístic o científic, qüestions d'actualitat, modes, lectures, labors femenines etc., etc., les quals seran contestades en aquesta mateixa secció pels redactors de la Revista o pels llegidors que, espontàniament, vulguin formular la resposta

(RESERVAT EL DRET D'ADMISSIÓ)

PREGUNTES

- 182.—*Tres catalans* desitjarien sostenir correspondència amb tres amigues catalanes, per a entaular petites polèmiques d'assumptes de la terra.
- 183.—*Una ponzellina d'Arenys* desitjaria, també, sostenir correspondència amb jove entusiasta de JOVENTUT CATALANA per a perfeccionar l'escriptura.
- 184.—*Mar i Cel* desitjaria conèixer el verdader nom i l'adreça del jove que col·labora en aquesta secció i que es signa «Nasroents».
- 185.—*Rosella Catalana* diu: Voldria saber si al F. C. Barcelona admeten senyorettes sòcies. Quina quota es paga. L'adreça del Club. Hores d'oficina. Si el pagament és per mesos o trimestres. I si les insígnies les ven el mateix Club i son import.
- 186.—*Català* pregunta si algú podria indicar-li algunes teories de música que la expliquin extensament.
- 187.—*Q. A. S.* desitjaria saber els clubs de futbol que han homenatjat a l'immortal mestre Angel Guimerà, contribuint a engrossir la subscripció per al seu monument.
- 188.—*J. Pascual Coll* voldria saber quantes persones caben al Teatre Català Romea. Quantes n'hi caben al Palau de la Música Catalana i les adreces de la Torre Eiffel i Teatre de l'Òpera de París.
- 189.—*Joan Saumell* voldria posseir la lletra de la poesia «Les dues ombres» i la de «Un os, un gos i un gat i un senyor de Sant Cugat».
- 190.—*Barbablanc de Sallent* formula les següents preguntes: Sap algú quin temps tardarà en publicar-se a «La Novella d'Ara» la narració d'En Ruyra «El rem de trenta quatre» que fa dies anunciaren? Pot precisar-se quin és el compositor de sardanes millor i quina ha obtingut més èxit? Quin és el llibre d'aventures i episodis millor, publicat en la llengua catalana? Es conserva algun retrat d'En Pep Ventura? Si així fos, proposa es publiqui en nostres pàgines, inaugurant una nova secció.
- 191.—*Una nina rossa* ens demana l'adreça de la «Federació Catalana Esperantista». Hi ha algun amable llegidor que li proporcioni?
- 192.—*Consol Guban* pregunta si existeix escrit en català, un diccionari de la rima i el lloc on podria adquirir-lo.
- 193.—*Un català* voldria adquirir un diccionari Català-Esperanto i Esperanto-Català per a practicar aquella llengua internacional.
- 194.—*Montserrat* ens demana la publicació del retrat del Director de l'Escola Catalana de Setmanat. JOVENTUT CATALANA li contesta que en nostre número 24 fou publicat.
- 195.—*Marçus de Barcelona* pregunta si pot ésser perjudicial que, en l'intermig d'un bany, s'esmorzi, tornant després a llençar-se a l'aigua. També voldria saber la història del Castell de Sant Pere Màrtir, de Pedralbes. Demés, vol saber la finalitat de la creu que hi ha a Santa Creu d'Olorde.
- 196.—*J. B. G.* voldria iniciar correspondència amb donzella catalana per a millorar l'estil.
- 197.—*Dues ponzelletes catalanes* desitjarien que es publicués en aquesta secció la lletra de la sardana «Llevantina» i el nom i cognom del seu autor.
- 198.—*Sidi-ha-ben-sopat* pregunta quina és la paraula catalana per a traduir «Saca-tapos» que enten és castellana.
- 199.—*Argenprat* voldria saber si hi ha algun tractat o llibre que ensenyi o hi hagin les nocions del dibuix de caricatura. Demés, agrairia la llista de títols i traduccions de Rabrindagat Tagore i Joaquim Ruyra.
- 200.—*Girasol Gracienca* voldria tres models de cartes en francès, anglès i italià per a demanar retrats d'artistes cinematogràfics.
- 201.—*Rosa Vera* diu: Fa uns quants anys es va publicar un chotis que per títol portava el nom d'un específic. L'autor de tot era un tal G. Formiguera, però varen dir-me que la música no era del mateix autor. Podria algú que n'estés enterat, dir-me quelcom d'això?
- 202.—*Iu d'Escacs* voldria sostenir correspondència amb senyoreta catalana per a millorar el català. Alguna de les nostres simpàtiques llegidores podrà complaure'l?
- 203.—*Quenjó* ens demana detalls dels amors del literat espanyol del segle XIV, Macias conegut per l'Enamorat i dels portuguesos del segle XVI Bernardi Ribeiro i Cristòfol Falcao o Falcao, autor de «Menina e Moça». Demés, li interessaria saber si hi ha algun llibre que parli dels amors de literats mundials o dels principals personatges de la Història. També ens pregunta la manera que funciona una escala de itineraris, plànols, mapes, etc., i la regla per a saber la distància entre dues poblacions, calculant-la sobre un mapa.
- 204.—*J. P.* voldria sostenir correspondència amb un altre llegidor o llegidora per a perfeccionar el català.

59.—*Jaume Farré Vidal*, Director de l'Escola Catalana de Setmenat, comunica a les gentils llegidores de JOVENTUT CATALANA que degut al gran nombre de senyorettes que s'han inscrit al curs gratuït per correspondència d'ortografia catalana, anunciat en aquesta revista, es veu precisat a tancar la matrícula, fent avinent que totes les cartes que siguin rebudes després del dia 10 del propinent mes de maig, seran excloses del curs, ja que fóra impossible l'organització del mateix.

60.—*Ll. Rosall*, contesta la pregunta número 46 de *Josep B. Farrero* dient-li que el castell més històric i artístic de la nostra terra és el de Montsoriu i li prega vegi els detalls que dona del mateix en Pi i Margall en el seu llibre «Monuments de Catalunya».

En canvi, *M. Balaguer*, diu que és el de Moncada, per haver-se informat en la Història dels carrers de Barcelona, d'En Víctor Balaguer.

Contràriament a tots dos, *E. F.*, de Vilanova i Geltrú, diu que el més artístic és el de Castelldefels i el més històric el del terme de Gavà.

61.—*Concepció Fabré* respon a la pregunta núm. 47 i està conforme a sostenir correspondència per a perfeccionar el català.

62.—*Enric Ribas de Llagostera*, també respon a la senyoreta *Maria Parera*, donant-li la seva adre-

ça per si vol sostenir amb ell la correspondència: Camí Reial, 34, Llagostera.

63.—*Clau de Fa* diu contestant a la pregunta número 53 que «La Ventafocs» s'ha posat en escena en el Romea unes 225 vegades, poc més o menys. També diu que el rei Jaume I El Conqueridor nasqué a Montpel·lier el dia primer de febrer de 1208, de qui eren pares el rei Pere II d'Aragó i Maria de Montpel·lier. Morí a Xàtiva el 27 de juliol de 1276 i als 68 anys. Fou enterat per pròpia disposició a l'històric monestir de Poblet i conservat allà fins a l'any 1835, que uns malfactors profanaren sa tomba com també les d'altres reis. Per ordre del que aleshores era Arquebisbe de Tarragona, foren classificades les despulles, essent les seves trelladades a la Seu d'aquesta ciutat, on es guarden en magnífica tomba adossada al cor.

Contesta al senyor *H.* (pregunta 54), dient-li que per a perfumar el paper not impregnar un drap de llana de l'essència preferida i embolicar-hi el paper, tancant-ho tot hermèticament i deixant-ho en posició vertical, durant tres o quatre dies. Es un sistema que a mi m'ha donat bon resultat—diu.

E. F. i *Jove Perfumista*, també trameten altres respostes per a perfumar paper de cartes.

64.—*E. F.*, de Vilanova i Geltrú, diu a *Sneroll Trebig* que el Palau de la Música Catalana és propietat de l'Orfeó Català.

NOTA: Preguem als col·laboradors d'aquesta secció ens trametin en paper separat totes les preguntes o respostes, a fi de facilitar la tasca d'ordenació de les mateixes. ço és, que cada consulta que se'ns faci o resposta que trametin, sigui separada de les demés.

ALTRE: Es prega d'escriure en una sola cara al paper i anotar sempre els números de les preguntes a que's refereixin les respostes.

COL·LABORACIÓ ESPONTÀNIA

En

Na

que viu a

provincia de

núm.

carrer

(*) destinat a les

tramet amb la present un original

pàgines de JOVENTUT CATALANA, el títol del qual és

confiant rebre la

resposta definitiva d'acceptació contra el segell de

cèts, que acompanyo.

de

de 192

Signatura,

- (*) Vers
- Prosa
- Conte
- Novel·la
- Dibuix
- Fotografia

(Espai que emplenarà la Direcció de JOVENTUT CATALANA)

Tretzena llista dels que han tramès el butlletí i que se'ls remetran els tres presents, oportunament i per rigorós torn, al domicili llur

1717 Ricard Almuzara Risech, Barcelona.	1768 Josep Dou Camps, Olot.
1718 Josep Mateu Boronat, Tarragona.	1769 Joan Socías Fornell, Barcelona.
1719 Carme Rigola, Olot.	1770 Montserrat Bertran, Sant Pere de Ribes.
1720 Joan Bartés Camprubí, Pobla de Lillet.	1771 Lluís Gost Fornells, Barcelona.
1721 Lluïsa Segura Gironés, Barcelona.	1772 Rafel Ferrer Suseras, Hospitalet de Llobregat.
1722 Francesc Aixalà Salvat, Vilaplana.	1773 Francesc Quintana, Barcelona.
1723 Josep Castell, Barcelona.	1774 Joan Constantí, Barcelona.
1724 Ramona Carreras Roca, Barcelona.	1775 Joan Valvé Morera, Tarragona.
1725 Francesc Morera Molins, Manresa.	1776 Miquel Mundó, Barcelona.
1726 Joan Castelló Gisbert, Tortosa.	1777 Jaume Carreras, Terrassa.
1727 Xavier Calmet Mercadé, La Riba.	1778 Jaume Guix, Barcelona.
1728 Pepet Martí Gruñó, Espluga de Francolí.	1779 Carme Ventura Esbrí, Barcelona.
1729 Abdon Sales Vernet, Espluga de Francolí.	1780 Mercè Picañol Gelabert, Barcelona.
1730 Maria Bargalló Sulé, Barcelona.	1781 Agneta Vidal, Tossa de Mar.
1731 Pilar Andrés, Barcelona.	1782 Paquita Serrat, Tossa de Mar.
1732 Josefina Aldabó Ortis, Montgai.	1783 J. Antoni Morera Domingo, Barcelona.
1733 Emili Celma Jesús, Sabadell.	1784 Mercè Casas Padrós, Barcelona.
1734 Maria Hom, Vich.	1785 Joaquina Rocosa Cabruja, Canet de Mar.
1735 Elvira Arús, Vich.	1786 Martí Grau Viader, Calella.
1736 Miquel Vila Colom, Vich.	1787 Ramon Borràs, Barcelona.
1737 Josep Armengol, Guissona.	1788 Paquita Balué Roig, Barcelona.
1738 Mercè Pamias, Guissona.	1789 Josepa Mata Hill, Vilafranca del Penadès.
1739 Lluís Josep Esteve, Barcelona.	1790 Emili Massagué Espuña, Terrassa.
1740 Ramon Alsina, Guissona.	1791 Jacint Ribera Rius, Barcelona.
1741 Manuel Vila Aragonés, Manresa.	1792 Maria Gual, Barcelona.
1742 Alfred Pons, Barcelona.	1793 Gragori Galcerán Arbíol, Barcelona.
1743 Teresa Gaset Chutet, Barcelona.	1794 Melciora Granada, Barcelona.
1744 Manuel Cortijo Hugueta, Tarragona.	1795 Maria Teresa Peidró, Barcelona.
1745 Francesc Busquets, Vich.	1796 Teresa Ferrés, Barcelona.
1746 Ramon Buyó Rosell, Esplugas de Francolí.	1797 Isidre Aloy, Barcelona.
1747 Enric Aumerich Rigol, Sant Vicens dels Horts.	1798 V. Badia Santamaria, Mataró.
1748 E. Aymerich Castellví, Sant Vicens dels Horts.	1799 Teresa Juvells, Barcelona.
1749 Digna Camprubí Soler, Sallent.	1800 Manuel Tremoleda Dilmer, Banyoles.
1750 Josep Ferran Rajols, Barcelona.	1801 Emili Batlle Bogunyà, Barcelona.
1751 Lluís Bonifaci, Barcelona.	1802 Joaquím Pagés Bosch, Barcelona.
1752 Francesc Felin, Barcelona.	1803 Jaume Miquel Barceló, Gelida.
1753 Joaquím Guin, Torrelles de Foix.	1804 Conrad Casadellà Coma, Barcelona.
1754 Ramon Camprubí, Suria.	1805 Ferran Sais Gumà, Barcelona.
1755 Antoni Planes, Barcelona.	1806 Josep Alábern Planell, Barcelona.
1756 Pau Sust, Barcelona.	1807 Dolors Ferrer, Barcelona.
1757 Domenech Hernández, Barcelona.	1808 Antoni Monterde Puig, Sant Pere de Ribes.
1758 Ramon Panisello, Tortosa.	1809 Francesc Patau Montanya, Mataró.
1759 Paquita Fornells, Girona.	1810 Camila i Josepa Lamolla Riera, Terrassa.
1760 Andreu Codina, Sabadell.	1811 Joan Molins Belabert, Badalona.
1761 Miquel Munté Riba, Montroig.	1812 Francesc Viadiu, Solsona.
1762 Francesc Marçet, Montserrat.	1813 Lluís Casañas, Barcelona.
1763 Josep Griera, Sabadell.	1814 Joan Casademunt Prat, Guardiola-Brocà.
1764 Trinitat Mont, Caldetas.	1815 Jaume Codina Mayola, Barcelona.
1765 Anton Maria, Colonia Monegal.	1816 Pere Miralles, Reus.
1766 Gustau Salvà Gou, Barcelona.	1817 Ricard Verdagner Miñana, Barcelona.
1767 Narcís Costa Cirer, Barcelona.	1818 Maria Roure, Barcelona.

ADVERTIM

als llegidors que havent tramès el butlletí ens escriuen reclamant-nos els presents, que fins que s'hagin publicat tots els noms respectius, no comença-

rem a enviar-los. Serveixin, doncs, aquestes ratlles com a aclaració a tots aquells que se'ns dirigeixin impacientment.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ DE JOVENTUT CATALANA

Barcelona, un mes.	1'10 Ptes.		Províncies, sis mesos.	7'—	>
Províncies, un any.	13'50	>		> tres >	3'50 >

(Pagament a la bestreta)

PRIMERES COMUNIONS

El millor assortit en devocionaris, rosaris, medalles i altres objectes religiosos els trobareu a la

Editorial Poliglota

Petrítxol, 8

Imprimim els recordatoris en tres dies

Consulteu els nostres preus abans de fer els vostres encàrrecs i us convencereu que som la casa que té el millor assortit i els preus més reduïts

Próxima obertura dels establiments

RADIO-LOT

Passèig de St. Joan, 17 i 19

Concesionari de la marca **BELL**

Transmisors, receptors, telèfons i tots els accessoris més moderns de la radiotelefonía.
Piles LOT per a timbres, telèfon, llum i especials Radio LOT per la radiotelefonía d'alt i baix voltatge en totes les seves aplicacions — Làmpres, llinternes i magnets de mà.
Única casa en Espanya especialitzada en el ram de llum elèctrica portàtil.

Exposició i venda:

SUPREMA : Pelayo, 56 — BARCELONA

GRANS MAGATZEMS SANTA EULALIA

BOQUERIA 1, 3 i 5 i
CARDENAL CASAÑAS 2

Bonics models
en trajos especials
per a
Primera Comunió

Trajos de tota
mena per a nen

Compari els
nostres preus i
veurà que venem
molt barat

Nota: Tots els dijous a la tarda
de 4 a 7, regalem magnifiques bombes als
nens dels nostres compradors

MALLOL